

SIMON TOLKIEN

THE HOBBIT
OR
THE SMITH WHO GOT INTO
TROLLS

Copyright © Simon Tolkien, 2012
Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd.
Translation © Irena Steinerová, 2016

ISBN 978-80-7473-456-4

I

Reinhard Heydrich, velitel gestapa a zpravodajské služby SS Sicherheitsdienst, stál stranou, pár metrů od skupiny generálů a admirálů shromážděných kolem Adolfa Hitlera. Vůdce, v brýlích téměř k nepoznání, hleděl na velkou mapu Evropy rozloženou na širokém dubovém stole, který kvůli této schůzce přesunuli do prostřed hlavního sálu Hitlerovy rezidence Berghof vysoko v Bavorských Alpách. Vojenští velitelé jeden po druhém informovali svého nejvyššího vůdce o stadiu příprav operace Seelöwe neboli Lvoun, což byl krycí název pro invazi do Anglie. Podle harmonogramu schváleného na předchozích poradách, které se toho léta konaly buď zde, nebo v říšském kancléřství v Berlíně, měla být zahájena co nevidět.

Ostré sluneční paprsky pozdního léta, pronikající dovnitř panoramatickým oknem na konci sálu, ozařovaly skupinku kolem stolu, ale Heydricha ponechávaly ukrytého ve stínu. Zatím nebyl vyzván, aby promluvil, a věděl, že dokud se bude schůzka zabývat výhradně otázkami strategie nadcházející invaze, pravděpodobně k tomu ani nedojde. Nebyl tu jako voják, ale měl na starost plánování a organizaci opatření, která se budou

muset podniknout proti odbojovým skupinám a dalším nežádoucím živlům, jakmile se pancéřové divize zmocní vlády nad Londýnem. Měl už vytipovaného náležitě tvrdého velitele SS, který převezme velení nad šesti speciálními likvidačními jednotkami Einsatzgruppen a provede první vlnu zatýkání a deportací. Zvláštní seznam vysoce postavených cílových osob, sestavený na Heydrichův rozkaz, obsahoval 2820 jmen, Winstonem Churchilllem počínaje a Noëlem Cowardem a H. G. Wellsem konče.

Tohle byla vojenská porada, takže kromě Heydricha, vůdce a Hermanna Göringa – který zde byl z titulu své funkce vrchního velitele luftwaffe – se jí neúčastnili žádní jiní členové strany. Heydrich zkřivil úzký horní ret v typickém opovržlivém úšklebku a sledoval, jak se odvíjí debata. Nesnášel tyhle armádní papaláše se zlatými prýmky, chrastící metály, a tušil, že ani vůdce je nemá rád. Byli to kariéristé, kteří v meziválečných letech šplhali po služebním žebříčku, na konci každého měsíce si vyzvedli státem garantovaný žold, hráli si v kasárnách na válku a připíjeli si na císaře, zatímco pravověrní národní socialisté jako Heydrich bojovali za vůdce v ulicích, připravení položit život za věc, v níž všichni věřili.

Heydrichova antipatie však měla ještě další příčinu. I on kdysi býval důstojník s dobrými vyhlídkami, kadet na křižníku *Schleswig-Holstein*, dokud ho v roce 1931 s okamžitou platností nepropustili z důvodu nedůstojného chování. Ukázalo se totiž, že dívka, kterou odmítl kvůli jiné známosti, byla dcera loďaře a stěžovala si tatínkovi. Heydrich za to tvrdě zaplatil. Admirál Raeder ho jediným škrtem pera připravil o čest: tentýž Raeder, který teď stál deset kroků od něj a informoval Hitlera o přípravách námořní invaze. Pokaždé, když Heydrich admirála viděl, ucítil, jak ho hluboko uvnitř

pálí ta křivda a ponížení, jako hnisající rána, která se nikdy nezahojí. Byl pevně rozhodnutý si to s Raederem vyřídit, ale ne hned. Ještě nenastal ten pravý čas. Heydrich uměl čekat. Jak říkají Angličané, pomsta chutná nejlépe za studena.

Heydrich nepochyboval, že si na to Raeder pamatuje. A nejen to – byl si jistý, že admirál dnes svého rozhodnutí hořce lituje. Nejspíš ho to v noci budívá ze spánku. Všichni v místnosti věděli, jakou má Heydrich pověst. Neušlo mu, jak si od něj všichni drželi odstup, když sem přišli poprvé, a jak na něj vrhali kradmé pohledy, zatímco před začátkem porady bloumali po hale a usrkávali kávu z delikátních šálků z drážďanského porcelánu z osmnáctého století, dokud s úderem druhé nevěšel postranními dveřmi Hitler a všichni neztuhli v pozoru s napřaženou pravicí.

Heydrich věděl, jak mu tihle mocní a vlivní muži za jeho zády přezdívali – „blondatá bestie“, „kat“, „muž se železným srdcem“. Věděl, jak moc se ho bojí, a také měli proč. V Berlíně na velitelství gestapa, pěkně pod zámekem, měl na každého z nich tlustý fascikl, kde byla zaznamenána každičká podrobnost z jejich soukromého života. Na kompletizaci tohoto neustále se rozšiřujícího archivu s barevně rozlišenými kartotéčnými lístky opatřenými křížovými odkazy devět let neúnavně pracoval.

Některé z nich dokonce nalákal do luxusního nevěstince, který zřídil na Giesebrechtstrasse a vybavil jednostranně průhlednými zrcadly a skrytými mikrofony zabudovanými ve zdech. Kdykoli by se mu zachtělo, mohl by mít během chvíle na stole fotografie a místopřísežná prohlášení, dopisy, a dokonce přepisy magnetofonových nahrávek, na nichž tito hlavouni vyzrazují svá nejspínavější tajemství holkám, které Heydrich na tento úkol speciálně najal. Fakta či klam, pravda nebo

lež – to mu bylo jedno, pokud mohl ty informace využít k ovládnutí lidí a jakýmikoli dostupnými prostředky je přinutit, aby se podřídili jeho a vůdcově vůli.

Heydrich se usmál při pomyslení, že stačí jediné slůvko pošeptané Hitlerovi do ucha a ti nejvyšší a nejmocnější z těchto nabubřelých velitelů v nablýskaných uniformách se mohou rázem ocitnout na všech čtyřech na studené zemi, nazí a připoutaní k vlhké betonové zdi v suterénní cele umístěné přímo pod jeho kanceláří na Prinz-Albrecht-Strasse 8. Bavila ho představa, jak se jeho oběti krčí a řvou takový kousek od místa, kde on sedí za skvostným mahagonovým stolem z devatenáctého století a z protější zdi s dubovým obložením na něj ze zarámované fotografie shlíží vůdce. Dodával mu inspiraci pokaždé, když zvedl zrak od haldy dokumentů, které musel každý den vyřizovat.

Už od samého počátku, hned po vstupu do strany v roce 1931, pocítoval Heydrich s Hitlerem jakousi spřízněnost, jakou nikdy předtím ani potom s nikým jiným nezažil. V posledních letech vycítil, že i vůdce má podobné pocity. Jednou, mezi čtyřma očima ve vůdcově bytě v horním patře říšského kancléřství v Berlíně, kam před dvěma lety přišel Heydrich Hitlera informovat o důsledcích Křišťálové noci, pozvedl vůdce ruku, aby si zjednal ticho, a pohlédl Heydrichovi do očí. Trvalo to jen pár okamžiků, ale Heydrich měl pocit, jako by se vrátil do kostela v Halle, kde vyrůstal, a katolický kněz mu hleděl až do hloubi duše. Jako dítě se zahanběně odvrátil, ale teď, jako dospělý muž, Hitlerův pohled opětoval a cítil, že mu vůdce vidí až do žaludku, obrací ho naruby a hledá pravdu o tom, jaký doopravdy je. Nakonec Hitler přikývl, jako by byl spokojený s tím, co zjistil.

„My dva se spolu dostaneme daleko,“ prohlásil vůdce – Heydrich si jeho slova přesně pamatoval –, „proto-

že vy jste naprosto oddaný věci a protože stejně jako já máte vůli. Vůle je všechno, Reinharde. To vy víte, že?“

Pak pokračovali v rozhovoru o zatýkání, tiskových prohlášeních a dalších administrativních opatřeních proti té židovské pakáži, ale ten zlomový okamžik se Heydrichovi pevně vryl do paměti. Nikomu to nikdy nepřiznal, ale tajně se považoval za Hitlerova pokračovatele a třetí říši, obrovskou a rasově čistou, bral jako své osobní dědictví.

Poslední dobou se na schůzky s Hitlerem těšil skoro jako milenec na příští dostaveníčko, a když byl ve vůdcově přítomnosti, dychtivě ho pozoroval, jako by si každý obraz svého pána zakládal do kartotéky v mozku a pečlivě jej archivoval k dalšímu prozkoumání, až bude sám zpátky v Berlíně. Hitler měl v sobě sílu a jistotu, která Heydricha přitahovala jako magnet. Bylo tomu tak už od samého počátku, dokonce ještě dobách, kdy stoupců národního socialismu byla jen hrstka, scházeli se hluboko v noci v zakouřených pivnicích, osnovali spiknutí a snili o nemožném – Heydrich už tenkrát věděl, že Hitler je ten, kdo by to nemožné mohl uskutečnit.

Dnes se však vůdce z nějakého důvodu nezdál ve své kůži. Byl nezvykle tichý a debatu mezi veliteli wehrmachtu nijak neusměrňoval. Jeden hot a druhý čehý, výčitka střídala námitku a diskuse byla každou minutou vášnivější. Zdálo se, jako by si vůdce nevěděl rady, nebyl si jistý svým dalším krokem. Heydrich měl pocit, jako by se ocitl uprostřed bouře na lodi, do níž divoce buší vlny, kymácí se ze strany na stranu a za kormidlem nikdo nestojí.

„Povětrnostní podmínky v Anglickém kanálu jsou nesmírně proměnlivé,“ prohlásil Raeder zarmouceně. Heydrich si pomyslel, že mluví jako nějaký mizerný venkovský kantor, předčítající úryvky ze školního řádu,

a taky jako věštkyně Cassandra – všechno, co řekl, vyznělo negativně, jako by chtěl plán invaze podkopat. „Navíc nemáme specializovaná vyloďovací plavidla,“ pokračoval Raeder. „Spoléháme pouze na přestavěné říční remorkéry a přívozy. Řada z nich je bezmotorová a lze je použít jen v klidných vodách. Pro nepřítele budou snadným terčem. Další potíž je s přepravou těžkých obrněných vozidel. Pracujeme na tom, aby byly naše tanky ponorné, ale potřebujeme víc času. Tohle není, jako když jsme zaútočili na Norsko. V té operaci jsme utrpěli těžké ztráty a tentokrát Britové vědí, že se na ně chystáme. I kdyby se nám povedlo zřídit předmostí, nasadí proti nám námořnictvo. A je velkým otazníkem...“

„Říkám to už dávno. Invazní fronta je příliš úzká,“ přerušil ho Halder, náčelník armádního generálního štábu, který během Raederova proslovu s rostoucí netrpělivostí přešlapoval z nohy na nohu. Tento pruský oficír ze staré školy hovořil úsečně a rozčileně při tom bodal ukazovákem do mapy v místech, kde leželo jihovýchodní pobřeží Anglie. „Sto mil nestačí, ani kdyby nám přišly na pomoc výsadkové oddíly. To už můžeme Skupinu armád A rovnou nacpat do mašiny na klobásy.“

„Ano, ano, tohle už jsem slyšel,“ odtušil Hitler s neskrývaným podrážděním a odstoupil o krok od stolu. „Víc mužů, víc obrněných vozidel, víc člunů. Jenže my potřebujeme vzdušnou převahu – a to dřív, než nám podzimní vichřice znemožní překročit Kanál. Slíbil jste mi to,“ vyštěkl a prudce se otočil ke Göringovi, který stál po jeho pravici. „A přesto nepřítel dennodenně sestřeluje naše letouny, likviduje naše bombardéry jako prašivé psy. Řekněte mi pravdu, *Herr Reichsmarschall*. Bez příkras a bez růžových brýlí. Dokážete ovládnout vzdušný prostor, nebo ne?“

Všichni se otočili a pohlédli na Göringa. Na pozornost byl patrně zvyklý, vždyť byl v místnosti zdaleka

nejnápadnější figurou. Svou okázalou uniformou se lišil od všech ostatních, což měl ostatně v úmyslu. Šuškal se, že se Göring několikrát denně převléká a uniforma, kterou si vybral na dnešní poradu, byla i na jeho poměry křiklavá. Měl na sobě jeden ze svých sněhobílých úborů, které si sám navrhl, ověšený různobarevnými kříži a řády. Některé z větších medailí si udělil sám a Heydrich od své armády špionů věděl, že když se Göring v tomto oblečení objeví ve zpravodajském týdeníku v kině, je celému národu pro smích. Nikdo totiž nechápal, jak si dokáže udržet uniformu tak bělo-skvoucí, když většina obyvatel nesežene ani tolik mýdla, aby měla oblečení aspoň jakž takž čisté. Göringova marnivost byla stejně bezmezná jako jeho chuť k jídlu, kterou dokázalo zastínit jen jeho gigantické ego.

„To je jen otázka času,“ opáčil s rukama v bok a celý se při tom nadýmal vlastní důležitostí. „Londýn je v plamenech. Obyvatelé se krčí v provizorních úkrytech... doky jsou téměř zničené...“

„K čertu s doky,“ skočil mu Hitler zlostně do řeči. „Důležitá je obloha. Slyšel jste mou otázku? Dokážete prolomit anglickou protivzdušnou obranu, zničit Královské letectvo? Dokážete to? Slíbil jste to!“

„Ano. Operace Orel se vyvíjí úspěšně,“ odpověděl Göring okamžitě tišším hlasem. Vnímavost k Hitlerovým změnám nálad se mu za ta léta mnohokrát vyplatila a nyní správně odhadl, že momentálně se od něj očekává střízlivé posouzení schopností luftwaffe, bez zbytečného přehánění a zveličování. „Je to jednoduchá matematika,“ pokračoval. „Naše útoky na britské továrny a letecké základny značně snížily schopnost Britů vyrovnat se s těžkými ztrátami, které je každý den postihují. Docházejí jim letouny a nemají dost pilotů. Jejich velení stíhacího letectva se bude muset každým dnem stáhnout z jižní Anglie a my se můžeme začít

vyloďovat. Jejich slabost názorně demonstrují škody, jaké jsme už dokázali napáchat v Londýně. To by nikdy nedopustili, kdyby tomu uměli zabránit.“

Hitler na Göringa chvíli hrozivě hleděl, jako by se snažil odhadnout, zda je sebejistota jeho podřízeného pouhé divadélko, ale Göring vůdcův upřený pohled opětoval, aniž by sklopil zrak.

„Uvidíme,“ prohlásil Hitler nakonec a sundal si brýle. „Brzy se ukáže, zda je vaše hodnocení správné, *Herr Reichsmarschall*.“

To byl signál, že porada je u konce. Velitelé mu jeden po druhém zasalutovali a odešli z místnosti. Heydrich vykročil za nimi, ale Hitler zvedl ruku.

„Vy zůstaňte tady,“ vyzval ho. „Potřebuji s vámi o něčem mluvit. Můžeme jít ven na terasu. Čerstvý vzduch nám udělá dobře.“

Léto se chýlilo ke konci. Mírný větřík rozhoupával zelenobílé stříšky slunečníků nad bílými židlemi a stolky a jasné odpolední slunce vrhalo stíny na širokou terasu a třpytilo se v oknech Berghofu. Pod blankytným nebem bez mráčku se nad špičkami borovic v údolí tyčily zasněžené vrcholky rakouských hor. Koho by napadlo, pomyslel si Heydrich, že nedaleko místa, kde právě stojí, se skrývá baterie výrobníků dýmu, připravená zahalit Berghof hustou bílou kouřovou clonou, pokud by hrozil útok nepřátelských bombardérů.

V tom tichu se válka zdála strašně daleko. Zvuk jeho a Hitlerových kroků se rozléhal ozvěnou od dlažebních kamenů, když kráčeli k zídce lemující terasu.

„Tady si můžeme promluvit,“ řekl Hitler, posadil se k jednomu ze stolů a mávl k protější židli. S povzdechem si natáhl nohy a kotníky prstů si protřel oči. Možná je měl unavené z toho zírání do mapy během porady nebo to mělo nějaký hlubší význam. Ať už byl důvod

jakýkoli, vůdce na schůzi rozhodně vypadal rozladěný a nesvůj.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Hitler a zavrtěl hlavou. Ruce měl složené v klíně, ale nervózně si je mnul, což bylo neklamnou známkou toho, že to v něm vře. „Takhle jsem to nechtěl. Tohle není válka, jakou bychom měli vést.“

„Proti Anglii?“

„Ano,“ odvětil Hitler, prudce sepjal dlaně a držel je pevně sevřené. Jasně modré oči mu plály. „Nejsou to naši nepřátelé, a přesto si nechtějí dát říct. Všechno je to kvůli tomu bláznivému Churchillovi. Uhranul je těmi svými řečmi o krvi a obětování. Copak nechápou, že proti nim vlastně nic nemáme? Ať si nechají to svoje impérium. Mají ho mít. Je to vznešená instituce. Opakuju jim to pořád dokola, jenže oni prostě odmítají poslouchat!“

Hitler se začínal rozohňovat, ale náhle zmlkl, jako když utne. Bylo to, jako by někdo vypnul elektrický motor, a Heydrich strnul a čekal, až zase naskočí proud. Hitler však po chvíli pokračoval tichým hlasem a viditelně držel emoce na uzdě.

„Já tu invazi nechci. Jsem plně připraven prolít německou krev, aby naše velká země dostala, co potřebuje, jenže to se nachází na východě,“ pokračoval a ukázal prstem k horám na druhé straně údolí. „Musíme porazit bolševiky a zabrat země na západ od Uralu pro náš lid. To je náš úděl, ale ztrácet vojáky při pokusech dobýt Brighton nebo Worthing nebo Eastbourne... to je neúnosné. *Unerträglich!*“ Hitler to slovo přímo vyplivl. Opět se zdálo, že ho přemůže vztek, ale nakonec se mu povedlo se opanovat. „Válka na západě je prostředek k dosažení cíle,“ pronesl pomalu a pečlivě volil slova. „Účelem je zajistit, aby nám někdo nevrazil kudlu do zad, až začneme válku, na které doopravdy

záleží – válku s Ruskem. A to musí být brzy, Reinharde... brzy. Už nemůžeme dál čekat. Stalin přezbrojuje, Sověti se roztahují – jsou jako mravenci, vylézají z hlíny a množí se, a my je už brzy nedokážeme zničit. Pokud budeme čekat, tak ne.“

„Ano,“ přitakal Heydrich, užaslý vůdcovou vizí. „Jako vždy máte pravdu.“

„Proto potřebujeme s Anglií mír, ne válku,“ dodal Hitler po chvíli. „Jenže jak toho dosáhneme? Nikoli invazí, pokud to nebude nutné – a i tehdy bych váhal. Raeder je stará měkkota, ale má pravdu ohledně potíží, jaké nás v případě přeplutí Kanálu čekají. Na počasí se nedá spolehnout. Španělé to zkoušeli před tři sta padesáti lety a všechny jejich lodě ztroskotaly. Napoleon se přes La Manche vůbec nedostal. Naše vyloďovací plavidla jsou druhořadé kvality a nemáme ani námořní převahu, abychom je mohli ochránit.“

„Pokud ale zvítězíme ve vzduchu,“ prohlásil Heydrich, „třeba to rozhodne. *Reichsmarschall* říkal, že je jen otázkou času...“

„Času, který nemáme,“ přerušil ho Hitler. „Göringovi uvěřím, až britské Královské letectvo přestane bombardovat Německo. Mezitím musíme vyzkoušet něco jiného. A tady vstupujete na scénu vy, Reinharde.“

Heydrich zbystřil. Nechal se pohltit diskusí o vyšší strategii a na okamžik zapomněl, že ho vůdce po poradě zdržel z určitého důvodu.

„Co mohu udělat?“ zeptal se horlivě.

Hitler si varovně přitiskl ukazovák ke rtům. Za Heydrichem se objevila pohledná servírka v bavorském kroji a nesla podnos s mátovým čajem. Postavila šálky na stůl a udělala před vůdcem pukrle. Ten se na ni přívětivě usmál.

„Povězte mi o agentovi D. Je i nadále spolehlivý?“ zeptal se Hitler a usrkával přitom ze šálku. Najednou vypadal klidně a po hněvu a rozčarování, jaké projevo-

val před přinesením čaje, nebylo ani památky. Zdálo se, jako by převáděl hovor na nedůležité téma.

„Ano,“ odpověděl Heydrich bez zaváhání. „Je to jeden z nejlepších agentů, jaké jsem kdy měl. Bezvýhradně mu důvěřuji.“

„Dobře. A co informace od něj – jsou užitečné?“

„Vede si dobře. Jak bylo domluveno, poskytuje dezinformace tam, kde je nelze odhalit, a pravdivé informace podává v případech, kde to neohrožuje naši bezpečnost a nepřítel si to může ověřit. Jeho nadřízení v britské tajné službě jsou s ním spokojeni – nedávno byl povýšen do funkce, která ho opravňuje k účasti na některých strategických schůzích MI6, a jeho hlášení dostává na stůl jejich Společný výbor pro zpravodajství. Jestli budeme trpěliví, brzy by měl získat přístup i k těm nejutajovanějším informacím.“

„Výborně,“ pochvaloval si Hitler a mnul si ruce. „Všechna čest, Reinharde, dobrá práce jako vždy. Vedle vás vypadá Abwehr jako banda cirkusových klaunů.“

Heydrich sklonil hlavu a vychutnával si tu chválu. Nic by si nepřál víc než rozšířit působnost gestapa do oblastí zahraniční rozvědky, kde v současnosti musel soupeřit nejen s klasickou tajnou službou Abwehr vedenou admirálem Canarisem, ale i se stejně druhořadým ministerstvem zahraničí Joachima von Ribbentropa.

„Obávám se ale, že budeme muset být trochu méně trpěliví,“ navázal Hitler plynule. „Agent D nám dává příležitost Brity přesvědčit nejen o tom, že to s invazí myslíme vážně, ale že může být navíc i úspěšná. To momentálně postrádáme. Churchill si pořád myslí, že může zvítězit. Jestliže dostane informaci, kvůli které tomu věřit přestane, bude muset začít vyjednávat. Nebude mít na vybranou. Rozumíte mi, Reinharde?“

„Ano, samozřejmě. Jenže pokud Britové zjistí, že to, co jim D říká, není pravda, tak bude odhalen. Je pro nás významným přínosem...“

„A tím i zůstane,“ skočil mu Hitler do řeči a zvedl ruku, aby mu zabránil v dalších námitkách. „Jestliže bude D odhalen, pak Churchill neuvěří informacím, které dostává, a náš plán selže. Ne, my musíme zveličovat naši sílu na moři i ve vzduchu, ale ne natolik, aby to působilo nedůvěryhodně. Je to křehká rovnováha – úkol, který vyžaduje jistou ruku. Mohu se na vás spolehnout, Reinharde? Můžete to pro mě udělat?“

„Ano. Jsem vám zcela k službám. To přece víte. Budu ale potřebovat pravomoc k získávání informací o našem vojenském potenciálu od šéfů tajných služeb. Musím také vědět, do jaké míry mohu zkreslovat údaje, aniž by to vzbudilo podezření.“

„Prosím. Tohle by mělo stačit,“ pronesl Hitler, vytáhl z kapsy složený list papíru a podal mu ho přes stůl. „A teď mi něco povězte o informačních zdrojích agenta D. Jaké postavení má podle Britů jeho zdroj?“

„Domnívají se, že je na generálním štábu, podřízený generála Haldera.“

„Aha,“ zamručel Hitler a zadumaně si olízl rty. „Myslím, že ho povýšíme, aby nám Britové uvěřili, že je schopen dodávat agentovi D dostatečně cenné informace. Co navrhuje, Reinharde?“

„Pobočník?“

„Ano, velmi dobře – to je přesně ono,“ prohlásil Hitler s potěšeným výrazem. „To je dost vysoké postavení, aby měl přístup na vojenské porady na nejvyšší úrovni jako ta dnešní a aby působilo věrohodně, že mě slyšel mluvit o mé ochotě k invazi i touze po míru. Později můžeme zdroj případně degradovat, kdyby to začalo být u fiktivní postavy příliš podezřelé,“ dodal Hitler s úsměvem.

„Všechno, jak říkáte – provedu!“ odvětil Heydrich, vstal od stolu a nasadil si esesáckou čepici, kterou měl během rozhovoru položenou na klíně. Chystal se zasalutovat, ale Hitler ho zastavil.

„Připomeňte mi – jakým způsobem obvykle komunikujete s agentem D?“ zeptal se.

„Máme spolehlivou spojku na portugalském velvyslancetví v Londýně. Informace a hlášení se posílají diplomatickou poštou do Lisabonu a odtud se dopravují do Berlína. Stejně tak zpátky. Trvá to déle, ale je to bezpečné a spolehlivé.“

„A rádiové spojení?“

„Kódy, které používáme, jsou vhodné pro krátké zprávy. K ničemu delšímu se ale nehodí – D nemá šifrovací stroj Enigma, a tak by taková hlášení nebo instrukce nebyly bezpečné. Můžeme použít shoz, D o té možnosti ví.“

„Shoz?“

„Ano. Shodit dokumenty z letadla na pobřeží Norfolkku, severovýchodně od Londýna. Máme tam spícího agenta, který je vyzvedne. Funguje to. Používal jsem to už dřív, ale D by si to tam musel zajet vyzvednout.“

„Velmi dobře. Použijte shoz. Teď je rozhodující čas. To musí všichni pochopit. Když budeme vyčkávat příliš dlouho, počásí se obrátí proti nám a Churchillovi bude jasné, že se už nevyloďíme. Tenhle úkol musí dostat nejvyšší prioritu – všechno ostatní, na čem teď pracujete, dejte k ledu, dokud nebudete mít hotové výzvědné hlášení, abych se na ně mohl podívat. Jakmile ho budete mít, osobně ho sem přineste, a jestliže ho schválím, můžete ho poslat.“

Hitler pokývl hlavou, Heydrich napráhl pravou paži k pozdravu a otočil se k odchodu. Než sešel ze schodů vedoucích dolů na silnici, ohlédl se na vůdce, který se rozvaloval na židli s čepicí naraženou přes oči a nohama nataženýma před sebou. Heydrich si pomyslel, že vypadá jako rekreant, který si při šálku odpoledního čaje užívá posledních slunečních paprsků. Nestranný pozorovatel by se vysmál představě, že tohle je nejmocnější muž Evropy, muž, který drží v rukou osud národů.